

Aki Pet?fit látta

2009 május 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [1](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párfjárt ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

Pet?fi emlékét máig kegyelettel ?rzi Sárszentl?rincen ez a tornácos, fehér falú ház: a volt jegyz?lak, ahol Pet?fi

lakott. Sass István tizenhat évig Tolna megye törvényszéki f?orvosa és Pet?fi gyerekkori barátja volt. Az ? becses visszaemlékezése ezen id?szak leghitelesebb dokumentumának számít. Ezért hosszabban idézünk ebb?l.
„Pet?fivel legel?sz?r Tolna megyében, Szentl?rincen találkozám, hol, ha nem csalatkozom, 1831/32-ben töltött egy évet az akkor fennálló alsó gimnáziumban, s így mintegy kilenc-tíz éves lehetett. Derék tanárunk Lehr András volt... Egymaga egy teremben négy osztályt tanított. Megtanultuk t?le sok egyében kívül a latin nyelv alapjait, úgy hogy kés?bb feledehattünk is bel?le valamit, s ha Pet?fi jó latinná vált, minthogy az is volt úgy ezt f?képp ezen alapvet? tanárának köszönheté. Egymás közt csakis ezen a nyelven beszélheténk, kivéve azon id?t, mid?n a közös labdázás ideje a tanár vezérlete mellett tavasszal megnyílt. Nem nagyítok, ha ezen mesterénél keresem az alapot, mely Pet?fit kés?bb ama tet?re emelé, honnét Horatiust megértvén s nagy részét könyv nélkül is tudván az legkedvesebb mesterévé vált.

Az iskola a falu fels? végén egy ma is különálló s akkor az esperesség tulajdonát képez? épületben volt. Ennek keleti oldalán állott ama tágas terem, hol a négy osztály, számra 40-50 f? együtt tanult, s míg egyik résszel a tanár foglalkozott, addig a többi feladványát készíté vagy figyelt. Pet?fi, mint kisebb tanuló, a terem baloldalának harmadik padjában, közvetlenül mellettem ült. E padra volt cifra bet?kkel felírva neve, itt gyakorolta magát a szépírásban, mint kedvelt foglalkozásában, innét hallatta bátor feleleteit, melyek f?képp a latinban mindig dicséretesek valának. Ezen kívül ügyes író tollmetsz? volt. Jaj volt annak, ki ?t ebben vagy bet?rajzolásban zavará. Azzal szembe szállt, ha Herkópáter lett volna is. Hirtelen felállt, mellét kidomborítá, bal öklét mert balog volt felemelé, szemei haragra gyúltak, s ha ez az ijesztés elég volt, újra feleselés nélkül dolga után látott...

Azon id?ben, mid?n Pet?fi L?rincre került, apja még jó módban lehetett, mert a helyi körülményekhez képest egyik legjobb helyre adta ?t gondozás és ellátás végett, t. i. a község derék jegyz?je, Hittig Lajoshoz. E ház a község derekának nyugati oldalán van, mely ma már nem jegyz?i lak.”

Ma már múzeum. Egy a fontos emlékek közül. Olyan, mint az aszódi (Pet?fi) forrás vagy a székelykeresztúri vén körtefa. Az a halálról szól, ez az életr?l, s mindkett? – az összes emlék! – az utak vándoráról, akit akkor Sándorkának hívtak, s akit mindenki ismer, ki magyarul tud vagy tanul.

Móser Zoltán, mno.hu

[Tweet](#)

Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

NYOLC MUNKÁS
KÖNYVTÁRA

Ajánló

